

1

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Katarzyna Szymczak

3przy udziale oskarżyciela skarbowego Piotra Pawłowskiego z Urzędu Skarbowego Poznań – Wilda w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2021 r.

sprawy **W. J.**

oskarżonej z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 30 października 2020 r., sygn. akt II K 704/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 105 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 249/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 30 października 2020 r., sygnatura akt II K 704/19		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny				
0.11.3. Granice zaskarżenia				
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości			
# w części	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
0.11.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej			

	czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. –		

	rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione						
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty		
0.12.2. Ocena dowodów						
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów						
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu				
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)						

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
13.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego w postaci art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks przez dowolną, a wręcz wybiórczą ocenę materiału dowodowego, w szczególności przez:</p> <p>- zbagatelizowanie faktu popełnienia przez W. J.funkcji prezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o. tylko przez dwa miesiące w roku 2018, obarczając ją</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

tym samym
odpowiedzialnością
za
zobowiązania
podatkowe
spółki w roku
2018 także po
odwołaniu jej
z pełnionej
funkcji,

-
zbagatelizowanie
faktu
dobrowolnego
opłacenia
przez
oskarżoną
nieopłaconego
przez spółkę
podatku od
nieruchomości
za czas
pełnienia
przez
oskarżoną
funkcji
prezesa
zarządu w
roku 2018
wraz z
odsetkami,

-
zbagatelizowanie
faktu
dobrowolnego
poddania się
przez
oskarżoną
karze
grzywny w
postępowaniu
przed
organem
podatkowym,

-
zbagatelizowanie
treści zeznań

	<p>świadka A. P. na okoliczność braku winy W. J. w popelnieniu zarzucanego jej czynu,</p> <p>- dokonanie błędnej oceny wyjaśnień oskarżonej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut okazał się niezasadny. Przed przystąpieniem do jego analizy Sąd odwoławczy stwierdził, że orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej</p>				

oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 kpk, co w pełni pozwalało na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Przystępując do zbadania zasadności tego, głównego jak należy wnosić, zarzutu apelacyjnego obrońcy należało dostrzec, że zadaniem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego

rozumowania
- oraz
doświadczenia
życiowego,
oceniając
zebrany
materiał
dowodowy
SN z 26
lipca 2017 r.,
II K 180/17,
Legalis nr
1668825).
Skarżący,
który zmierza
do
podważenia
zasadności
rozstrzygnięcia
poprzez
zakwestionowanie
oceny
dowodów
stanowiących
jego
podstawę, nie
może
ograniczyć się
do prostego
zanegowania
jej i
arbitralnego
stwierdzenia,
że walorem
wiarygodności
winny być
obdarzone
wyłącznie
dowody
korzystne (tak
w tym
przypadku),
czy też tylko te
niekorzystne
dla
oskarżonego
(apelacje na
niekorzyść).
Apelacja, w
której

podniesiono
zarzut
dowolnej
oceny
dowodów,
powinna
przedstawić
argumenty
uzasadniające
tezę, że
sposób
rozumowania
sądu
pierwszej
instancji jest
niezgodny z
zasadami
prawidłowego
rozumowania,
a więc
nielogiczny,
ewentualnie
niezgodny z
zasadami
wiedzy lub
doświadczenia
życiowego,
tym samym
wykraczając
poza ramy
swobodnej
oceny
dowodów
sformułowanej
w art. 7 kpk.
Zaznaczenia
jeszcze
wymaga, że
jeśli sąd
odwoławczy
podziela w
pełni
dokonaną
przez sąd
pierwszej
instancji
ocenę
dowodów,
może
zaniechać

szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok SN z 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100, postanowienia SN: z 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853, z 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

Sąd Okręgowy w kontrolowanej sprawie prowadzonej przeciwko W. J. nie miał najmniejszych wątpliwości, że podstawę zaskarżonego wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy

głównej.
Wbrew
przekonaniu
obrońcy, Sąd
Rejonowy
dokonał
kompleksowej
oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego,
bez
przekraczania
swobodnej
oceny
dowodów
oraz
jakichkolwiek
przepisów
procedury.
Przekonanie o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych
pozostawało
pod ochroną
prawa
procesowego,
mieszcząc się
w ramach
swobodnej
oceny
dowodów.
Sąd Rejonowy
analizując
dowody
osobowe,
przeprowadzał
ich wzajemną
weryfikację,
zestawiał z
pozostałymi
dowodami z
dokumentów,
pilnie przy
tym
przypatrując
się

wyjaśnieniom
oskarżonej,
która nie
poczuwała się
do winy za
przypisany jej
czyn.

Sąd
Okręgowy nie
miał
zastrzeżeń do
dokonanej
przez Sąd
I instancji
oceny
dowodów w
postaci
zeznań
świadka A. P..
Prawidłowo
bowiem
oceniono
zeznania tego
świadka,
zestawiając je
z innymi
dowodami
oraz nadano
im właściwe
znaczenie.
Nie
zasługiwał na
uwzględnienie
wniosek
obrońcy,
który
jednostronnie
wyinterpretował
z zeznań tego
świadka, że
czyn
zabroniony
zarzucony
oskarżonej
pozbawiony
był znamienia
umyślności. Z
zeznań A.
P. wynika

bowiem wprost, że deklaracja została złożona przez spółkę (a ściślej przez działającego w jej imieniu nowego prezesa zarządu) po terminie, choć została wypełniona na koniec stycznia 2018 r., zatem przed upływem terminu do jej złożenia. Nadto świadek wskazała, że deklaracja nie została podpisana w terminie, przypuszczalnie z uwagi na nieobecność oskarżonej pełniącej wówczas funkcję prezesa zarządu. Nie ulega wątpliwości, że osobą odpowiedzialną za zgłoszenie obowiązku podatkowego od nieruchomości za rok 2018 była oskarżona,

która, co
warte
podkreślenia,
z zawodu jest
księgową i
posiada w
tym zakresie
bogate
doświadczenie
zawodowe.
Należało
zatem
przyjąć, jak
to zasadnie
uczynił Sąd
I instancji,
że oskarżona
była
świadoma
ciążącego na
niej
obowiązku w
zakresie
złożenia
deklaracji
podatkowej
za spółkę, tym
bardziej, iż
W. J. pełniła
funkcję
prezesa
zarządu
przedmiotowej
spółki od
2016 r. i
wymagane
deklaracje
podatkowe
były przez nią
składane w
latach
poprzednich.
Tłumaczenie
świadka A.
P.– siostry
oskarżonej, że
przygotowana,
lecz
niepodpisana
przez prezesa

zarządu
deklaracja
została przez
przypadek
odłożona na
półkę a
następnie
wpięta do
segregatora,
w żadnym
razie nie może
ekskulpować
oskarżonej,
która winna
dopilnować,
aby
deklaracja
była złożona
w terminie.
Zeznania
świadka, iż
oskarżonej
nie było
wówczas w L.
nie stanowią
również
racjonalnego
usprawiedliwienia
dla
zaniechania
W. J., która
na wypadek
swojej
nieobecności
winna
upoważnić
inną osobę
do złożenia
przedmiotowego
dokumentu
albo zająć
się tą ważną
sprawą
podatkową
odpowiednio
wcześniej.

Sąd II
instancji w
pełni

zaaprobował
dokonaną
przez Sąd
meriti ocenę
wyjaśnień
oskarżonej. W
okolicznościach
niniejszej
sprawy
bezspornym
jest, że W.
J.została
odwołana z
funkcji
prezesa
zarządu
spółki (...) sp. z o.o.
z siedzibą w
L. uchwałą
wspólników z
dnia 28 lutego
2018 r. Nie
ulega zatem
kwestii, że
oskarżona
pełniła
funkcję
prezesa
zarządu
rzecznej
spółki w roku
2018 r. przez
okres dwóch
miesięcy.
Okoliczność
ta nie
wpływała w
żaden sposób
na ciążący
właśnie na
ówczesnym
prezecie
zarządu
obowiązku
złożenia
deklaracji
podatkowej
na podatek
od

nieruchomości,
będących
przedmiotem
użytkowania
wieczystego
spółki za
cały 2018 r.,
którą należało
złożyć w
terminie do
31 stycznia
2018 r. Art.
9 § 3 kks
stanowi, że za
przestępstwa
skarbowe lub
wykroczenia
skarbowe
odpowiada,
jak sprawca,
także ten, kto
na podstawie
przepisu
prawa, decyzji
właściwego
organu,
umowy lub
faktycznego
wykonywania
zajmuje się
sprawami
gospodarczymi,
w
szczególności
finansowymi,
osoby
fizycznej,
osoby
prawnej albo
jednostki
organizacyjnej
niemającej
osobowości
prawnej,
której
odrębne
przepisy
przyznają
zdolność
prawną.

Punktem wyjścia do odpowiedzialności karnoskarbowej oskarżonej jest zatem funkcja jaką sprawowała w spółce. Skoro W. J. jednoosobowo pełniła funkcję organu reprezentującego spółkę i zarządzającego jej sprawami, to bezwzględnie właśnie na oskarżonej spoczywał obowiązek złożenia przedmiotowej deklaracji podatkowej za 2018 r. w określonym ustawowo terminie, to jest do 31 stycznia 2018 r. (art. 6 ust. 9 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych). Jak już zresztą wyżej wskazano, wykształcenie i doświadczenie zawodowe oskarżonej

nie pozwalają
na
wystąpienie
jakichkolwiek
wątpliwości
co do tego,
że W. J.
działała w
pełni
świadomie. Z
całą
pewnością
musiała
zdawać sobie
sprawę, że to
właśnie na
niej
spoczywał
obowiązek
złożenia
deklaracji i
nie zmieniał
tej
okoliczności
w żaden
sposób
ewentualny
wyjazd
oskarżonej do
innego miasta
w okresie
przypadającym
na koniec
terminu
ustawowego
do złożenia
przedmiotowej
deklaracji
podatkowej.
Skoro
oskarżona
przez kilka
lat pełniła
funkcję
prezesa
zarządu
przedmiotowej
spółki i
składała w
jej imieniu

deklaracje za wcześniejsze lata, to trudno przyjmować, że nie była świadoma obowiązków związanych z rozliczaniem podatku od nieruchomości (art. 6 ust. 9 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych).

Trafnie przy tym Sąd Rejonowy ustalił, że w 2018 r. spółka była w złej kondycji finansowej, co w istocie można było uznać za faktyczną motywację do poczynionego zaniechania.

Na spółce ciążył bowiem jednocześnie obowiązek wpłaty, bez wezwania podatku od nieruchomości za każdy miesiąc, do 15-ego dnia każdego miesiąca, a za styczeń do 31 stycznia, czego również

nie
dopełniono.
Nie sposób
przyjąć, że
niezauważalny
dla
oskarżonej
jako prezesa
zarządu (...)
pozostawał
fakt
nieuiszczenia
należności
publicznoskarbowych
za 2 miesiące
kiedy jeszcze
piastowała
funkcję
prezesa
zarządu (2 x
po 8 514 zł).

Ponadto,
słusznie
również Sąd
I instancji
skonstatował,
że dla
ustalenia
sprawstwa i
zawinienia W.
J. w zakresie
przypisanego
jej
przestępstwa
skarbowego
zasadniczo
bez znaczenia
były
uzgodnienia
czynione w
ramach
proponowanego
dobrowolnego
poddania się
odpowiedzialności.
Ostatecznie
bowiem
oskarżona,
jak trafnie

wskazał Sąd meriti, nie spełniła wszystkich koniecznych wymogów dla zastosowania tej instytucji. W konsekwencji, oskarżyciel publiczny nie wystąpił z wnioskiem, który pozwoliłby zakończyć postępowanie wydaniem zgody na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

Podobnie należy ocenić fakt, iż oskarżona zapłaciła karę grzywny w wysokości 800 zł wraz z kwotą 225 zł tytułem kosztów postępowania w postępowaniu RKS (...). Okoliczności te powinny natomiast zostać i zostały uwzględnione w procesie wymiaru kary.

W tej sytuacji Sąd

odwoławczy
podsumowująco
stwierdził, iż
podniesiony
przez obrońcę
zarzut błędnej
oceny
dowodów
stanowi
jedynie
polemikę z
argumentami
przedstawionymi
w pisemnych
motywach
wyroku przez
Sąd I
instancji,
który to w
sposób
wnikliwy i
wszechstronny
rozważył
wszystkie
dowody i
okoliczności
ujawnione w
toku
rozprawy, zaś
na ich
podstawie
poczynił
prawidłowe
ustalenia
faktyczne.
Linia obrony
oskarżonej,
sprowadzająca
się do
twierdzenia,
że
zaniechanie
oskarżonej
było
wyłącznie
efektem błędu
organizacyjnego
a oskarżona
nie działała
z zamiarem

<p>popelnienia przestępstwa nie zasługuje na uwzględnienie. Słusznie zatem Sąd I instancji przyjął, iż zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 kks.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1.Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu,</p> <p>2.Ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z tych wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu.				
Lp.	Zarzut			
3.3.	Błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że W. J., nie składając deklaracji DN-1 w terminie, działała z zamiarem uchylecia się przez spółkę od opodatkowania, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadka A. P. wynika, że ewentualne zaniechanie było wyłącznie efektem błędu organizacyjnego a ewentualny zamiar oskarżonej nie został w toku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	postępowania sądowego udowodniony.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Stanowisko obrońcy, jakoby W. J. nie składając deklaracji DN-1 w terminie nie działała z zamiarem uchylecia się przez spółkę od opodatkowania, to jest nie popełniła zarzucanego jej czynu nie zasługiwało na uwzględnienie.</p> <p>Sąd Okręgowy stwierdził, że zgłoszony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych opierał się de facto na subiektywnej ocenie dowodów przedstawionej przez obrońcę i właściwie</p>				

stanowił
powtórzenie
omówionego
już wyżej
zarzutu
obrazy
przepisów
postępowania,
tj. art. 7 kpk.

Odnosząc się
zaś pokrótce
do
podniesionego
zarzutu,
niezbędnym
w tym miejscu
jest
wskazanie, że
„zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku jest
trafny tylko
wówczas, gdy
zasadność
ocen i
wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd
orzekający z
okoliczności
ujawnionych
w toku
przewodu
sądowego, nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania,
przy czym
zarzut ten nie
może polegać
na polemice
z ustaleniami
sądu
wyrażonymi
w

uzasadnieniu wyroku” (wyrok SN z dnia 15 grudnia 2017 r., SNO 52/17, Legalis nr 1713890). Sąd odwoławczy stwierdził, że zarzuty zgłoszone w niniejszej sprawie przez obrońcę zmierzają do takiego wyolbrzymienia pewnych faktów i ich ocen, by przekonać o niewinności oskarżonej, nie spełniając jednak istotnego warunku - lojalności wobec faktów, ustalonych w sposób jednoznaczny przez Sąd Rejonowy i w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy, co powoduje, że apelacja obrońcy oskarżonego nie miała uzasadnionych podstaw. W przekonaniu Sądu II instancji, opierając się

<p>na zeznaniach świadków, które Sąd I instancji słusznie zaaprobował oraz uwzględnił pozostały materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie w postaci dokumentów, to brak jest miejsca na jakiegokolwiek wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonej W. J. w zakresie przypisanego jej przestępstwa karnoskarbowego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu,</p> <p>2. Ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

instancji do ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z tych wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu.			
Lp.	Zarzut		
3.4.	<p>Obraza art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez wydanie wyroku skazującego w sprawie, pomimo że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonej jest w realiach przedmiotowej sprawy znikoma, co rodziło podstawy do umorzenia postępowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że przypisanie przez sąd nadmiernie dużego lub zbyt małego znaczenia poszczególnym kwantyfikatorom wskazanym w art. 53 § 7 kks kwalifikować by należało jako błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 kpk). W ocenie Sądu Okręgowego, odczytując w ten sposób zarzut zgłoszony w rozpatrywanym tu środku odwoławczym, nie podważył on w żadnej mierze słuszności dokonanej przez Sąd I instancji oceny stopnia społecznej</p>		

szkodliwości
czynu W. J.
przez pryzmat
wyznaczników
wymienionych
w przepisie
art. 53 § 7 kks.

Oczywistym
jest, że
ustalenie
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
konieczne jest
w każdym
przypadku
badania
odpowiedzialności
karnej.

Wyższy niż
znikomy
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu
przesądza o
karygodności
czynu
zabronionego
i stanowi
warunek
przypisania
sprawcy
przestępstwa
(art. 1 §
2 kks). Brak
znacznego
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu stanowi
warunek
umorzenia
postępowania
na zasadzie
art. 17 § 1
pkt 3 kpk,
zastosowania

warunkowego
umorzenia
postępowania
(art. 41 §
1 kks) albo
odstąpienia
od
wymierzenia
kary w
warunkach
określonych
w art. 36 §
1 kks. Stopień
społecznej
szkodliwości
czynu sąd
winien
uwzględniać
przy
wymiarze
kary (art. 12
§ 2 kks).
W związku z
występującymi
trudnościami
określenia
jednoznacznych
wyznaczników
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
ustawodawca
wprowadził
do kodeksu
karnego
skarbowego
katalog
okoliczności,
które sąd
winien brać
pod uwagę
przy jego
miarkowaniu.
Sąd
Okręgowy
podziela
stanowisko
tych
przedstawicieli

doktryny, którzy twierdzą, że katalog okoliczności wymieniony w art. 53 § 7 kks jest zamknięty (zob. Baniak, Prawo, 2009, s. 44; Prusak, Prawo, s. 52). Zgodnie z art. 53 § 7 kks okolicznościami tymi są: rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, waga naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Należy zwrócić przy tym uwagę, że wszystkie z wymienionych w cytowanym przepisie okoliczności związane są z czynem, z jego stroną przedmiotową i podmiotową (postać zamiaru, motywacja, okoliczności czynu). Nie wpływają natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu okoliczności dotyczące sprawy, charakteryzujące jego dotychczasowy tryb życia, warunki osobiste, właściwości, karalność, opinie o sprawcy. Okoliczności te nie mogą w szczególności decydować o tym, czy czyn realizujący znamiona typu czynu zabronionego jest przestępstwem, czy nie.

Ustalenie

tego może nastąpić wyłącznie na podstawie oceny samego czynu, a nie na podstawie oceny jego sprawcy poprzez pryzmat jego wcześniejszych zachowań. Wyłącznie cechy indywidualne czynu, konkretyzujące wymienione w przywołanym przepisie okoliczności decydują o stopniu społecznej szkodliwości czynu i tylko przy atypowym wystąpieniu okoliczności zmniejszających społeczną szkodliwość mogą spowodować, że osiągnie ona stopień znikomy lub nieznaczny wyłączający karygodność czynu. O znikomym lub nieznacznym stopniu społecznej szkodliwości

czynu może
decydować,
np. łączne
wystąpienie
mniejszej
wartości
zaatakowanego
dobra, mała
szkoda
wyrządzona
dobru
prawnemu,
sposób
zachowania
się sprawcy
nie
zasługujący
na szczególne
potępienie,
sytuacja
motywacyjna
utrudniająca
sprawcy
podjęcie
właściwiej
decyzji.

Kontrola
instancyjna
zaskarżonego
orzeczenia
potwierdziła
zasadność
stanowiska
Sądu niższej
instancji, iż
czyn jakiego
dopuściła się
oskarżona W.
J.
charakteryzował
się średnim
stopniem
społecznej
szkodliwości,
co
przekonująco
wykazał Sąd
niższej
instancji w

uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia.
To, że
oskarżona
uiściła z
własnych
środków
część podatku
od
nieruchomości,
to jest w
wysokości
proporcjonalnej
do okresu
pełnienia
przez nią
funkcji
prezesa
zarządu w
roku 2018
r. wraz z
odsetkami nie
zdecydowało
o znikomym,
czy
nieznacznym
stopniu
szkodliwości
zarzucanego
jej czynu,
jak trafnie
ocenił Sąd
I instancji.
Powstała w
wyniku
zaniechania
oskarżonej
jako prezesa
zarządu
zaległość
podatkowa po
stronie spółki
prawa
handlowego,
w istocie była
niebagatelna
nawet po
częściowym,
bezspornie

spóźnionym
jej
uregulowaniu
przez
oskarżoną już
w czasie
toczącego się
postępowania
karnoskarbowego.
W realiach
niniejszej
sprawy nie
wystąpiła
także
jakakolwiek
wyjątkowa
sytuacja
motywacyjna
utrudniająca
W. J. podjęcie
właściwej
decyzji. Za
taką sytuację
nie można
było uznawać,
omówionej
powyżej w
pkt 3.1.
nieobecności
oskarżonej w
firmie w
terminie
składania
deklaracji, ani
wystąpienia
pomyłki przez
pracownicę
księgowości i
odłożenia
przygotowanej
a
niepodpisanej
deklaracji ad
acta. Nie
ulega
wątpliwości,
że wobec
nieusprawiedliwionego
zaniechania
oskarżonej

ucierpiał w
niemałym
stopniu
interes
jednostki
samorządu
terytorialnego.
Powyżej
omówione
okoliczności
sprawiały też,
że nie
wchodziło w
rachubę
rozwiązanie z
art. 41 kks, tj.
warunkowe
umorzenie
postępowania
wobec
oskarżonej W.
J.. Do
zastosowania
tej instytucji,
w myśl art.
41 § 2 kks,
konieczne
byłoby
bowiem
zobowiązanie
oskarżonej do
uiszczenia
uszczuplonej
należności
publicznoprawnej,
a zważywszy
na
stanowisko
oskarżonej w
tym zakresie,
gdzie nie
poczuwała się
ona do
odpowiedzialności
za ten skutek
oraz jej
nienajlepszą
kondycję
finansową,
realizacja

tego
obligatoryjnego
warunku
byłaby
nierealna do
spełnienia. W
ocenie Sądu
Okręgowego
nie mógł
również
zniwelować
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu do
poziomu
znikomości
fakt, że
oskarżona
zapłaciła w
dniu 22 maja
2019 r. karę
grzywny w
wysokości
800 zł wraz
z kwotą 225
zł tytułem
kosztów
postępowania
w sprawie
RKS (...),
gdyż były
to działania
powiązane
ściśle już z
prowadzonym
postępowaniem
a nie samym
przestępstwem
zarzucanym
podsądnej.

Mając na
względzie
powyższe
rozważania,
stwierdzić
należy, że
w realiach
niniejszej

<p>sprawy, wbrew przekonaniu apelującego, brak było podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu,</p> <p>2. Ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek ze zgłoszonych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność zarzutu.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Z uwagi na fakt skierowania apelacji przeciwko całemu wyrokowi Sąd Okręgowy zobligowany był do zbadania również zastosowanej reakcji prawnokarnej na przypisany oskarżonej czyn zabroniony.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Sąd II instancji z urzędu skontrolował		

zatem
zaskarżone
orzeczenie
również w
zakresie
rozstrzygnięcia
o karze i nie
stwierdził by
zachodziła w
tym
przypadku
rażąca
niewspółmierność
kary. W. J.
dopuszczając
się
popęnienia
przestępstwa
z art. 54 §
1 i 2 kks
naraziła na
uszczerplenie
należność
publicznoprawną
w
niebagatelnej
wysokości
(102 178,00
złotych).
Sposób
popęnienia
przez
oskarżoną
przestępstwa
świadczy o jej
negatywnym
psychicznym
stosunku do
obowiązku
uiszczania
podatku od
nieruchomości
i jednocześnie
godzi w
interesy
jednostki
samorządu
terytorialnego.

Okoliczność
opłacenia
przez
oskarżoną z
własnych
środków
podatku od
nieruchomości
za czas
pełnienia
przez nią
funkcji
prezesa
zarządu
przedmiotowej
spółki w roku
2018 r. wraz
z odsetkami
została
należycie
uwzględniona
przez Sąd I
instancji przy
wymiarze
kary
orzeczonej
wobec W. J.
jako
okoliczność
łagodząca.
Określona
przez Sąd
Rejonowy
ilość stawek
dziennych
grzywny w
liczbie 15, jest
adekwatna do
całokształtu
okoliczności
łagodzących i
obciążających
zachodzących
w tej sprawie
oraz
uwzględnia
cele
zapobiegawcze
i

wychowawcze kary.
Grzywna orzeczona wobec W. J. oscyluje w dolnych granicach ustawowego wymiaru kary za przestępstwo z art. 54 § 2 kks i w żadnej mierze nie można jej uznać za nadmiernie surową.
Natomiast znaczące obniżenie kary wobec oskarżonej bez wątpienia raziloby łagodnością i nie oddawało wszystkich okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym wysokości narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej.

Dodać jeszcze należy, że określona przez Sąd Rejonowy wysokość stawki dziennej grzywny uwzględnia wszystkie

uwarunkowania,
które Sąd
I instancji
winien był
wziąć pod
uwagę przy
jej ustalaniu
zgodnie z
treścią art. 23
§ 3 kks, nadto
jej wysokość
mieści się w
dolnej granicy
wyznaczonej
przez powyżej
wskazany
przepis. W
związku z tym
Sąd
odwoławczy
nie widział
żadnych
podstaw
faktycznych
aby
ingerować w
tą część
rozstrzygnięcia.
Również
obrońca
oskarżonej
nie podnosił
w apelacji
zarzutów
odnoszących
się
bezpośrednio
do tej kwestii.

5.
ZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1.
Utrzymanie
w mocy
wyroku
sądu

<i>pierwszej instancji</i>		
Przedmiot utrzymania w mocy		
<i>0.1 Całość rozstrzygnięcia co do sprawstwa, zawinienia oraz wymiaru kary.</i>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Podniesione przez obrońcę argumenty w żaden sposób nie podważały racjonalności toku rozumowania Sądu meriti, który słusznie uznał, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina W. J. w zakresie zarzucanego jej czynu nie budzą wątpliwości. W realiach niniejszej sprawy nie wystąpiły		

<p>również podstawy wskazane w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniające zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>				
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>				
<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>				
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>				
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>				
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>				
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>		

Zwięzłe o powodach uchylenia				
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięzłe o powodach uchylenia				
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwięzłe o powodach uchylenia				
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do				

dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 636 §1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art.		

616 § 1 kpk
obejmują:
koszty
sądowe, na
które składają
się wydatki
poniesione
przez Skarb
Państwa od
chwili
wszczenia
postępowania
oraz opłaty.

W związku z
tym
zasądzono od
oskarżonej na
rzecz Skarbu
Państwa
zwrot
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze.
W ich skład
wchodzi
ryczałt za
doreczenia w
kwocie 20 zł
orzeczony na
podstawie § 1
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 18
czerwca 2003
r. w sprawie
wysokości i
sposobu
obliczania
wydatków
Skarbu
Państwa w
postępowaniu
karnym (t.j.
Dz. U. z 2013
r. poz. 663
z późn. zm.)
oraz opłata za

	<p>II instancję w kwocie 105 zł, której podstawę prawną stanowią art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).</p>		
7. PODPIS			
Hanna Bartkowiak			